

SÁNDOR IVÁN

A Vanderbilt-jacht hajóorvosa*

(4.) ...a nap Casablancában hevesebben süt, érezte Kellermann Feri szokásos reggeli sétáján az Alva fedélzetén, másképpen, mint a Duna-parton, a Balaton mellett, a kieli kikötőben, a La Manche-csatornán, a casablancai kikötő felett az ég színe árnyalatok nélküli volt, a nap felkelőben az addig látottaknál vörösebben izzott, a levegőben máris forró áramlatok keveredtek, rétegeik között fénysávok futottak, a parton túli épületek fehér téglalapjainak sorát megszakították a narancsos, zöld, kék falfelületek, a II. Hasszán-mecset tornya mintha az égig ért volna, a hajókorlátnak dőlve behunyta a szemét, megjelentek előtte a fonyódi dombok, az északi part felől a Szentgyörgy-hegy mögött lenyugvó szelíd fények, a pillanat tört részében minden otthonos volt, miközben körülötte az Alva tisztára súrolt fedélzetén hajósinasok szorgoskodtak, a parancsadók fehér tiszti egyenruhákban suhantak, a nap már magasan állt, amikor előző nap a part menti utcákon sétált, a tekintetek is másfélék voltak, mint amilyenekkel már találkozott, bizalmatlanok, szigorúak, váratlanul barátságosak, ugyanilyen váratlanul csüggedők, évszázados szenvedésről, elnyomottságról, gyűlölködésről hozva hírt, büszkeségről, hogy Allah mindeközben velük volt és maradt, a zsidók felismerhetők voltak, tekintetükben mély, megválthatatlan melankólia, a lemondás, a folyamatos veszélyérzet előhívta éberség, a férfiak egymás mellett burnuszban, kaftánban, színes ingekben az árusok sátrainál, a sarkon túl a fény üvöltéssé sűrűsödve, a földön fetrengve ütötték egymást fiatalok, egy burnuszos, szemüveges öreghez lépett, aki a mellén összefont karral figyelte a küzdelmet, óh, Monsieur, mondta, a néhány francia szót Kellermann Feri megértette, vallási viták, az arabok a beduinok ellen, a beduinok a négerek ellen, mindenki a zsidókat hibáztatja mindenért, Kellermann Feri előtt felvillant a pesti egyetem folyosója, magas, izmos kollégái teniszütőkkel támadtak a zsidó kollégáikra.

Az előző napi sétája után nyugodt álomban töltötte az éjszakát, reggeli fedélzeti sétáján most visszaintegetett a kifutó vitorlásokról átkiáltó nevetgélő lányoknak, a barna bőrű legényeknek, elhaladva a lakosztályok kajütablakai előtt az egyikben megpillantotta Miss Vanderbilt hajkoronáját.

A Madame kihajolt. Mintha tükör lett volna a tekintete, visszasugárzott róla a fény.
Jó reggelt, Doktor, jó reggelt!

Gondosan tervezett mozdulatai egyre többet mutattak meg alakjából, a nyak, a csupasz vállak, a sejtetendő folytatás, kislányosan incselkedő tekintettel jelezte véd-

* Részlet a készülő regényéből

telenségét, Kellermann Feri habár érezte, hogy nem jár el lovagiasan, közelebb lépett.

A Madame, mint az óceán felől érkező fuvallat, ismételte az üdvözlést, aztán meg sem várva a választ, berántotta az ablak függönyét.

Kellermann Feri visszament az orvosi lakosztályába.

Rövidesen csengett a telefon.

Nagyon erősen tűz a nap Doktor. Hozna valami védőkrémet? A nyugágyamban fekszem, a teraszon.

Kiválasztott egyet a porcelán tégelyei közül.

Rosemunde lehunyt szemmel hevert a nyugágyban.

Rózsaszín, sárga virágmintás fürdőruha.

Nem nyitotta fel a szemét, úgy vette át a tégelyt, arcát, karját, vállát, végül a combját kente be.

Kellermann Feri figyelte az ujjak tevékenységét.

A Madame hasra fordult.

Megkérhetem, hogy kenje be a lábamat?

Kissé szétnyitotta a combját.

Feljebb is?

Persze, mindenhol...

Kellermann Feri úgy érezte, a Madame tisztában van a zavarával és ez jókedvvel tölti el.

Mindenhol, Doktor, csak a fürdőruha alá ne nyúljon, az tilos, bár maga bizonyára már látott olyasmit, amit egy női fürdőruha takar. Jól gondolom?

Valóban, Madame, de nem lehet olyan látvány, amelyet ne múlna felül egy újabb.

Elégedett volt a válaszával, a Madame kacagásából úgy érezte, hatásos volt a bók anélkül, hogy messzire merészkedett volna.

Érkezett a társalkodónő fényképezőgéppel.

Csináljon néhány felvételt, Doktor, kérte a Madame. A sötétkamrában előhívattuk.

Voigtländer, 2.8-as lencse, nem volt ismeretlen.

Úljek? Feküdjek? Álljak fel? Melyik pózt találja a legelőnyösebbnek?

A Madame számára mindegyik előnyös.

Kétszer fürdőruhát váltott, kétszer különböző színű sortot vett fel, a korlátnak dőlve, a hajóhídra vezető lépcsőn állva azt kívánta, hogy a háttérben látható legyen az óceán, a másik beállításnál a parti teraszok.

Doktor! Égető fájdalmat érzek itt... szeretném, ha megvizsgálna, várom a lakosztályomban.

A pont, ahová mutatott, a bal csípő alsó részén volt.

Kellermann Feri felkereste Cornelius Vanderbiltet. Tudtára adta a Madame óháját, kérte, hogy legyen jelen a vizsgálatnál.

Nem először van hasonló panasza, mondta mosolyogva Vanderbilt.

Akkor bizonyára ön sem először kap felkérést, hogy legyen ott a vizsgálatnál. Nekem is lesz egy kérésem, Doktor. Visszatérünk rá. A feleségem különben értesített a vizsgálatról.

Cornelius Vanderbilt már a Madame lakosztályában volt, amikor Kellermann Feri kopogott az ajtón.

Oh, drágám, fordult felé a felesége, teljesen le kell vetkőznöm.

Nem szükséges, jelentette ki Kellermann Feri, kérem mutasson rá a fájdalom helyére.

Itt... talán inkább itt... nem is tudom...

Kellermann Feri óvatosan megemelte a sort alsó szélét.

Valóban, Madame. Csípés, minden bizonnyal pók csípése. Előfordul. Az a benyomásom, hogy vigyázatlan volt és elkaparta. A kenőcs holnapra meggyógyítja.

Nem kell levetkőznöm?

Nincs rá szükség, Madame.

Péntek este. Vacsora után, szokás szerint Cornelius Vanderbilt és a felesége a tisztek társaságában átvonult a hajóbarba.

Mélyrózsaszín tapéta. Aranyozott falikarok, zöld, sárgamintás mozaikpadló. Középen táncparkett. Fémtartóktól, italosüvegektől csillogó bárpult. Ősz hajú, fekete bőrű, tengereket járt, csak Jacknek szólított zongorista, ezt játssza, Jack, taps, most játssza azt, Jack, örökös mosoly az arcán.

A Madame ajkai között indított sóhajjal rendelte a számokat.

Fehérszmozgingos bárpincérek hozták ezüst tálcákon a pezsgőt.

Ma felavatjuk, Doktor, mondta Mister Lawrence, az Első tisztt.

Az mit jelent?

Ne siessük el...

Koccintottak.

A Madame táncra kérte a férjét.

Vanderbilt fess férfi túl az ötvenen is, állapította meg Kellermann Feri.

Jack rácsapott a billentyűkre.

A Madame átvette a parketten az irányítást.

Maga következik, Doktor, lépett a tánc után Kellermann Ferihez. Előttem nincsenek titkok. Mister Haig elárulta, hogy hallotta magát Kielben klasszikust játszani. Így volt, Mister Haig?

A Kapitány bólintott.

Jack átadta a helyét, mosolyát kíváncsiság váltotta fel.

Kellermann Feri játék közben néha felpillantott. Látta, hogy a tisztek a pezsgőspoharak után nyúlnak, a bárpincérek a falhoz húzódnak, Cornelius Vanderbilt szivarra gyújt, a Madame gyémántberakásos pudriójának tükrében a sminkjét igazítja, érezte, hogy Jack megsimítja a vállát, mintha kalandozásaiban ismerősre talált volna, és mintha zenekart vezényelt volna, karmozdulatokkal csatlakozott a játékához, Kellermann Feri előtt Zsóka jelent meg, mintha a Rákóczi úti lakásban Zsóka figyel-

né a játékát, talán mégis a Zeneakadémiára kellett volna jelentkeznem, gondolta, de ha nem az orvosira jelentkezem, most nem gondolhatnék erre, befejezte a Schubert C-moll szonáta Allegróját, felállt, Jack helyette hajlongott, Kellermann Feri átölelte, a tisztek felállva tapsoltak, a Madame hozzásietett, arcon csókolta, hármat dobbanzott a lábával, az *As Time Goest*, Jack, kiáltotta, Jack nevetett, játszott, a Madame énekelt, jöjjön, jöjjön, hívta Kellermann Ferit az asztalukhoz, maga, Doktor, még nem hallotta ezt a történetet, két éve jártunk a Robin Hood-völgyben, van ott egy csodálatos kis tisztás, jegenyékkal, tűlevelű fákkal, patak, házacska, mindössze hat szobával, ugye nem hallotta még Hermann Hupfeld nevét, ott szerezte a *Ferry Body Welcome* dalait, maga írta a szöveget is, ha majd New Yorkba megyünk, meg kell néznie a Broadway-en, háromszor láttam, de magával megnézem negyedszer, Hermann ott élt a házikóban, a világtól elzárva, senkit sem fogadott, persze nekünk nem mondhatott ellent, amikor ott jártunk, akkor fejezte be az *As Time Goest*, nekem játszotta el először, a Madame újra a zongorához lépett, énekelt, Jack kísérte, Cornelius Vanderbilt még egy üveg pezsgőt nyitattott, karon fogta a feleségét, indultak, jó éjszakát, uraim, fordult Mister Haig a tisztekhez, akik nincsenek ügyeletben, távozzanak, akik szolgálatban vannak, foglalják el a posztjaikat, Mister Lawrence, az Első tiszt megveregette Kellermann Feri vállát, nos, Doktor, megtörtént a beavatása.

Másnap délután először a postára ment. Feladta az éjszaka írt levelet Zsókanak. Az előhívott fotók közül kettőt a borítékba tett. Az egyik az Alvát mutatta a kikötőben. A másik őt, Cornelius Vanderbilt és a Madame társaságában.

Álldogált a II. Hasszán-mecset előtt. Újra elsétált abba a sikátorba, ahol előző nap tanúja volt a verekedésnek. Cornelius Vanderbilt felkérésére öt órakor kellett megjelennie a Hotel Excelsior teraszán. Krémszínű öltönyben, mint jelezte, világoskék ingben, szalmakalappal fog rá várakozni ott Herr Schmidt, a Darmstädter und National képviselője. Szólítsa őt meg, jelezze, hogy a munkatársam, én küldtem a találkozóra, néhány percet késni fogok, hívja meg őt egy italra. Egy kis összeesküvés szereplője lesz, Doktor. Kénytelen vagyok a bankárom információit kontrollálni. Mindenféle aggasztó események. Változik a világ. Nem kívánom Herr Schmidt tudomására hozni, hogy értek németül. Magát kérem majd, Doktor, a tolmácsolásra. Így jobban tudom követni, hogy mit árul el vagy mit titkol el a szándékaiból, mire kéri magát esetleg, hogy ne fordítsa. Reggel tovább hajózunk. A feleségem szeretne néhány estét Monte Carlóban a kaszinóban eltölteni.

A baksist kéregető gyerekek szétrebbentek. A nők a kapualjakba, a férfiak a házfalakhöz húzódtak. Egykedvű, szolgálatkész, némelyek bosszúszomjas tekintettel kísérték a hatos sorokban vonuló francia századot.

Elől a szpáhi szakasz, piros mentében, szuronyos puskával, utánuk a gyalogosok, terepszínű uniformisban. Az idegenlégiósok szakasza zárta a menetet. Az élen lovastiszt. Parancs nélkül, begyakoroltan kanyarodott a század. A katonák arca szürke volt, mintha nem a napfény, hanem porfelhő kísérte volna a menetüket.

Herr Schmidt valóban krémszínű öltönyben, világoskék ingben, szalmakalappal várakozott a Hotel Excelsior teraszán, azt gondoltam, mondta, hogy Mister Vanderbilt jól beszél németül, de ha nem, köszönöm Herr Keller a közreműködését, a pincér könnyű koktélt hozott jégkockákkal, Cornelius Vanderbilt közeledett, Schmidt felpattant, nagyszerű, jelentette ki angolul Mister Vanderbilt, térjünk máris a tárgyra, olyan híreket kapott, fordította Kellermann Feri, hogy Berlinben is kitört a tőzsdekrach, át kell gondolnia, hogy nem kell-e sürgősen értékesítenie a különböző részvényeit, korrekt beszámolót kér, hogy milyen információt kaphat a Darmstädter und National helyzetéről.

A körülmények valóban nem rózsásak, amiként egész Európában, az osztrák Creditanstalt fizetésektelensége csődhullámot indított el, de biztosíthatom, Herr Vanderbilt, hogy nálunk az ügymenet és az esélyek zavartalanok, fordította Kellermann Feri, nagyra becsüljük önt, mint kiváló partnerünket, mély lélegzetet vett, várt, a jövőbe persze senki sem láthat, új vezére és kancellárja van az országnak, ezt talán ne fordítsa, mondta gyorsan Kellermann Ferinek.

BOJAN OTAŠEVIĆ